



Interior amb la seva arcada en l'actualitat.

Un motiu que apoia el confirmar-ho, fou l'existència durant centúries de la Creu d'or del poble, que estigué a la Parròquia fins la guerra, durant la qual va desaparèixer. En temps passats, aquesta creu fou pagada per aquestes tres cases i sols podia sortir de l'Església per acompanyar i anar a cercar els seus sols difunts, presidint l'enterrament. Era grossa, un home tenia feina a portar-la i quatre escolans tenien de rellevar-se tot sovint. No podia sortir per cap altre motiu. Fou restaurada en temps dels besavis dels actuals, essent Rector Mn. Trullàs, i després de la restauració, les dimensions foren més reduïdes. Era una sola creu, arranjada, però sense imatge, de 80-90 cm. alta i uns 70 de braços.

Senten la pèrdua, i recorden encara que en temps de M. Francesc Riu i amb motiu de la mort d'un oncle de la casa, dit Sr. Rector no creia en un deure de treure la creu malgrat l'apremi dels Torras, i que el Sr. Vicari va regirar els papers parroquials i, efectivament, trobà que tenia de sortir, i així es féu.

Altres tradicions que mantenen, és que pel segle XIII els Torras van vendre una peça de terra als Brustenga, per construir-hi l'actual casa.

Emplaçada poc sobre l'antic camí vell que de la Sagrera baixava a Can Trias, Brustenga i travessava la carretera actual poc abans de la Sala, el terme de Can Torras havia arribat a estendre's fins a Can Ferrerons.

Manquen els documents que en parlaven d'aquestes coses i sols queda la tradició. Es parla de l'existència d'una pubilla, malgrat no es perdé el nom Torras pel seu hereu, i que de càntirs d'oli que havia anat a buscar a Can Brustenga, arribà un dia que el terme dels Brustenga s'estengué fins a Can Ferrerons.